

ESPORT

Una de les orientacions més lloables dintre l'exèrcit popular, és l'estímul i l'ajut donat a l'esport en les seves diverses manifestacions. Contemplem aquests torneigs populars organitzats dintre els quadres de l'exèrcit i forces armades, amb tot l'amor que un antic fervent de l'esport pot sentir, però ens complauria que aquestes activitats no quedessin limitades a competicions entre representants de diverses unitats, cosa per altra part molt lloable; ans bé, fent extensiva la pràctica de l'esport, la cultura física a tots els components de l'exèrcit popular. Que a mesura que les necessitats de la guerra ho permetin, tots els components de les diverses unitats es trobessin subjectes a unes classes obligatòries d'entrenament i cultura física, principiant pels recentment incorporats, en els corresponents camps d'instrucció i acabant pels qui, procedents del front, és trobin descansant en punts més o menys apartats de la lluita.

Si l'antic aforisme « mens sana in corpore sano » afirma que un cos sa i robust facilita un esperit i una intel·ligència robusta, no és menys veritat que a vegades una intel·ligència i un esperit forts i ben disposats es troben impossibilitats i lligats de rendir el que podrien, per una manifesta inferioritat física.

Aquest cas es fa més patent quan es tracta de soldats, de combatents. Avui

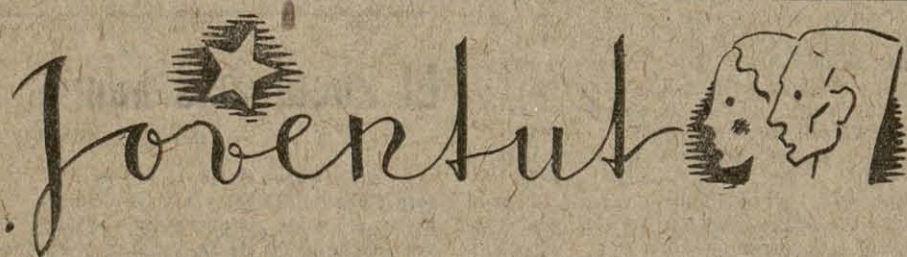
podem veure molts homes a qui el seu estat físic no permet donar en la lluita, el rendiment que la seva pensa i el seu cor desitgen. Es senten valents en esperit, però la defallença física els aclapara.

Aquest prejudici no ha de deixar-se en oblit. Si l'exèrcit, amb la seva disciplina obligués a tots els seus components a les tasques de la cultura física, no hi ha dubte de que al cap de pocs mesos, la resistència física del soldat de la República en general, augmentaria, permetent una notable millora en el seu rendiment.

I després, restablerta la pau, el soldat de retorn a la llar i al reprendre les seves tasques ciutadanes, conservaria, segurament, les habituds contretes i les seves energies d'home sa, fort i optimista; es reflexarien profitosament en l'esforç a què tots estèrem obligats per a la reconstrucció de la Pàtria.

Exposem aquestes idees i voldríem veure-les ben plasmades, amb l'únic desig que la nostra terra fos la més forta en tots els aspectes i que si el cultiu de l'esperit per orgull nostre no sols no és ressent de l'actual tragèdia, sinó que es té cura d'intensificar-la en la rera-guarda i en els fronts, puguem dir el mateix pel que atany a la cultura física, puix que una i altra constitueixen la base de la potència i energia dels pobles.

J. QUINTANA

AUTONOMIA I NACIONALISME

Per LLUM VALLS

Quan tothom hauria de tenir ben definits aquests dos termes, troben sovint catalans que davant d'ells vacillen d'una manera lamentable.

Algú els jutja incompatibles i d'altres o bé els consideren com dues coses anàlogues o bé deixen el seu catalanisme sense definir, tement desvirtuar-lo en acceptar una d'aquestes dues fórmules.

Per al català racialment català, el problema no existeix. El seu ideal és el nacionalisme absolut i sense cap claudicació. Sap que nacionalisme vol dir llibertat autèntica i absoluta en tots els ordres de la nostra vida. Sap que nacionalisme és l'ideal que mena l'actuació de l'antiga Catalunya medieval durant tant de temps inconeguda o envoltada per el vel de la llegenda. Per a ell l'autonomia és un punt intermig entre el que vol assolir i l'opressió de què pretén deslliurar-se. Sap que el període d'autonomia no fa sinó capacitar el seu poble per al futur gloriós que espera anhelant; però mai, sota cap circumstància, ni en cap moment l'accepta com definitiu.

El tipus de català fals pot acceptar l'autonomia com fórmula definitiva i ho farà empès per un interès o mogut per la covardia. Solament aquells que puguin aconseguir un lucre material o que temen els incidents de la lluita i desrecien la seva glòria, pot abandonar la justícia representada per una causa noble i raonable, per esdevenir esclaus regalats d'un dominador i homes indignes per al seu poble.

Aquells que temen pronunciar-se davant d'un dels dos mètodes, si pretenen

ésser catalans sincers, tampoc poden vacillar.

El que es digui català ha de sentir l'orgull de la personalitat que les característiques ben determinades del seu poble li donen; i si sent aquest orgull, si parla el seu idioma públicament i practica els seus costums amb el cap alt, ha de comprendre forçosament la necessitat màxima del seu poble; esdevenir Estat per desenrotllar lliurement aquestes característiques.

El nacionalista convençut, però, davant de l'autonomia no se sent humiliat. Ja ho hem dit: l'accepta com una fórmula temporal. Sense veure representat el seu ideal en la inestabilitat del sistema autonòmic, sap copsar en ell un iniciament al nacionalisme i aprofita la seva durada per capacitar-se en tots els ordres de la seva vida, per esdevenir un ciutadà conscient el dia que el seu país sigui un poble més en el concert d'estats de la humanitat.

Cal comprendre bé la finalitat del poble de Catalunya; finalitat que cal proclamar ben alt per evitar equívocs i regularitzar la nostra marxa a través de la història.

Catalunya accepta avui l'autonomia només que com un mitjà que la porti al nacionalisme integral. I, portat aquest programa a la pràctica cal dir:

Catalunya lluita avui com estat autonòmic al costat d'Espanya, contra el feixisme, per a combatre'l demà com a potència lliure amb la resta de la humanitat.

DEL FRONT ESTANT

PERSUADIU-LOS

En ésser incorporada la lleva a la que nosaltres pertanyem, fórem destinats a una Brigada en la qual mai no hi havien anat catalans, ja que la quasi totalitat dels que la componien eren d'altres pobles d'Ibèria, especialment de Múrcia i d'Andalusia; entre ells algun que altre de Llevant, però que arrossegats per

l'ambient, havien deixat a part la seva parla.

En repartir-nos entre els batallons i Companyies — érem uns 400 homes —, féu que en cada un d'ells ens agrupéssim i ja de moment, a proposta de no sabem qui, acordàrem nomenar una comissió per tal de fer front a qualsevulla even-

tualitat que es presentés. I en prendre aquesta determinació volem fer constar que no és pas que els nostres nous companys ens rebessin malament, ans al contrari, semblava que vegessin amb bons ulls la nostra arribada, el que féu que aviat ens relacionéssim; i la convivència en tots moments ha estat admirable.

A mesura, però, que ens anàrem agafant confiança, contatàrem en els nostres companys un fet que ens decidí a desplegar una gran activitat. Aquell fet consistia en què en parlar de la personalitat de Catalunya, l'acceptaven com aquells infants que aprenen la lliçó de memòria, però que no comprenen la seva vàlua. Ells feien igual. Es deien — i ho eren — amics dels catalans, però a la seva manera. Per ells, Espanya era Espanya. Volien per Catalunya un règim que no sabem com denominar-lo, ja que volien donar-li totes les llibertats, però en parlar-los-hi del que consistien aquestes llibertats, s'acoloraven i ja sortia allò del desmembrament de la pàtria.

Les converses, de cada dia més, anaven aguditzant-se i el tema sempre candent era el mateix: Catalunya. Això féu que acordéssim emprar una nova tàctica per a persuadir-los de què la nostra posició era justa. Començàrem per evitar les discussions, perquè amb elles en lloc d'ajuntar-nos, ens separàvem. En canvi organitzàrem unes classes per analfabets i semi analfabets — a la nostra Companyia n'hi havia 9 i 4 respectivament — que fóren rebudes amb un goig immens. Milloràrem en molt el diari rural, especialment la part espectacular — la que a ells plaia més — mercès a un xicot pintor que va posar-hi el que es diu: tot el seu saber. Els hi proporcionàrem el necessari per escriure, ja que nosaltres en disposàvem degut a la proximitat de les nostres llars, ço que permetia que ens n'enviesin. I foren tantes i tantes les proves de germanor que els hi donàrem, que no els

quedà altre recurs que reconèixer l'equívoc que tenien del caràcter català.

Fou, doncs, llavors quan consideràrem que s'havien de reprendre les converses d'abans. Els parlàrem del que fou Catalunya i de la seva esplendor, de què l'agrupament forçós que els pobles d'Ibèria sofrien, no era sinó fruit del sentiment opressor dels que s'anomenaren Reis Catòlics i dels seus continuadors fins a l'últim Borbó; de les precaucions a tot el nostre; del treball; del caràcter; dels costums, i, en fi, de tot el que acusa la nostra personalitat.

Pertocant els nostres sentiments i predisposició a l'ajut bèl·lic, els férem constatar el magnífic exponent de les columnes Catalanes que de bell antuvi marxaren als fronts del Centre i del Sud; i ara, plenament viscut per ells, el comportament admirable observat en les batalles de l'Ebre on la sang generosament donada es confonia en un sol i suprem ideal. Quin? El de foragitar als invasors i al feixisme, que és opressió, per tal de defensar la nostra Terra i disposar-nos a reconquerir per la llibertat, la dels altres pobles ibèrics.

Així els parlàrem un dia i un altre dia i sempre, i ells anaren cedint en el seu punt fals, fins que per mitjà de la persuasió aconseguíem fer-los reconèixer els nostres drets i que, àdhuc, alguns d'ells se'n convertíessin en fermes defensors, ja que la tesi sostinguda per nosaltres d'què com més afermats a tot el nostre estiguem els catalans, els bascos, els castellans i així tots els altres homes, més forta serà l'abraçada espiritual que ens donarem tots els pobles que componem el sol ibèric.

Per tant, amics catalans que esteu dins els rengles del gloriós Exèrcit Popular, no és prou que els companys que tingueu de parla castellana acceptin el fet català; profunditzeu-los, i si compreneu que no estan prou convençuts de la nostra raó, teniu un deure de patriotes a complir: Persuadir-los.

PERE GARCIA

CARNET INTERNACIONAL

Un cop passades les primeres impressions del resultat de la conferència de Múnic impressions que com no podia menys que succeir, es traduïren en una sensació general d'allegrement, pels pobles que han vist esfumar-se de moment el fantasma de la guerra, la reflexió serena dels fets i de les seves conseqüències porta ràpidament a mesurar els resultats veritables i la situació creada, per un acord signat per quatre caps de govern, quatre homes sols, al marge dels seus pobles.

El que pensi el poble alemany o bé l'italià no compta, doncs, en aquests països fa temps que la crítica i el dret d'opinió estan absents de la vida pública. No és el mateix a França i Anglaterra, on els governants deuen comptar amb els altres partits i de manera principal amb l'opinió pública.

En escriure aquestes ratlles, tenim coneixement de la primera sessió de la Cambra dels Comuns i hem pogut llegir el formidable allegat del ministre dimissionari de Marina contra la política del Primer Ministre. També Eden i els caps de l'oposició han criticat el procediment seguit per a salvar la pau.

No tenim notícies encara de la reunió de la Cambra francesa, convocada per avui, però no és difícil predir, que Daladier es veurà encara més compromès que el seu col·lega britànic, per a poder defensar la seva gestió.

En efecte; França és qui, a part de la víctima propiciatòria, Txecoslovàquia, surt més afeblida en la nova situació. Al no complimentar els seus compromisos envers la seva alçada, forçosament el seu prestigi disminueix davant les potències secundàries. A més, Txecoslovàquia era un aliat segur i els polítics francesos havien ajudat i cultivat amb cura especial l'amistat del poble ressorgit després de la Gran Guerra. Vell poble que en recórrer la seva personalitat s'apressà a viure alegre i optimista, construint un estat model·lic i una economia sòlida i florent gràcies a l'esforç i entusiasme. Es sentia segur perquè comptava amb tractats i acords amb d'altres nacions més poderoses. Entre els seus amics, el qui més comptava i el més segur, per als txecs, era França.

A més de les crítiques que l'acord ja famós ha de despertar per part de les esquerres, en comprovar que el primer resultat és l'enfortiment dels règims de dictadura, Daladier sofrirà segurament els atacs dels homes de dreta, que abans i per sobre de tot, es senten francesos. Pertinax, de Kerillis i d'altres, en els seus comentaris d'ahir i d'avui marquen ja una posició clara. Els ministres, situats més a la dreta del Gabinet, no amaguen el seu descontentament davant la gestió última del seu president.

Podria molt bé explicar Daladier, que els reaccionaris francesos tenen la major responsabilitat en la preparació de la situació actual pel que atany al seu país, però no cal perdre de vista que l'actuació dels diversos governs del front popular resulta també molt deplorable en mantes aspectes, especialment pel que fa referència a no abordar els problemes amb decisió i en no plantejar les situacions clares.

Fa temps que el país veï experimenta una profunda crisi en la seva política interna, crisi que arran del triomf del Front Popular el 1936, semblava derivar vers la consolidació de la democràcia, orientada a una millor justícia social, però que en dos anys, i després de successius canvis de govern, sempre i progressivament orientats vers el centre-dreta, ha vingut a parar a la situació d'aquest moment.

Un govern de composició radical-socialista en la seva majoria i amb la responsabilitat absoluta del seu cap, a l'enseny, cap del partit, és el responsable del discutit acord de Múnic. És molt probable que les dretes, en nom de la seguretat de França, combatin aquesta gestió i col·laborin en produir una crisi més o menys immediata, aconseguint la dissolució del Front Popular, el cabrenament del qual és un dels seus més fervents desigs. No ens estranyaria gens, que a la satisfacció de Chamberlain pels resultats de la seva actuació personal a Múnic, s'ajuntés la que podria produir-li el que la direcció política de França vingués a parar a mans reaccionàries. De l'energia dels partits esquerrans i del poble francès depèn el pròxim esdevenidor del país germà. — S. FIGUERAS.